

Pósa Lajosné:
TE TETTÉL BOLDOGGÁ

Nem a Te kertetnek bimbófakadása*,
Nem a Te éltednek áldott folytatása,
Rengő bölcsőjére nem borult a szárnyad.

Kis árvámat mégis,
Kit sajnált az ég is,
Gyöngéd szeretettel a kebledre zártad.

Jóságos szavaddal letörlöd a könnyét,
Zsendülő szívének hamar hulló gyöngyét,
Virág fakad nyomán, dal ringatja lágyan,
Mint tavaszi szellő,
Életet lehellő...
Öntözöd harmattal, fürdeted sugárban.

Tipegő lábát hogy tövissek ne szúrják,
Töröd a göröngyöt, fölszántod az útját.
S lelked egy darabját tűzöd rá csillagnak,
Az viszi, vezeti,
Világot gyújt neki,
Merre a jövő képei ragyognak.

Megfogod a vihar felleggyűjtő szárnyát,
Amikor fölötte fenyegetve száll át,
S mint csipogó fiát fészken ülő madár,
Úgy megoltalmazod,
Úgy betakargatod,
Míg rá nem mosolyog az egész szemhatár.

Száz szívem ha volna, mind Te neked adnám,
Száz szívem virágát mind neked szaggatnám!
Száz szívem virága mind csak azt susogná:
Szeretlek, imádlak,
Szárnya kis tanyámnak,
Áldjon meg az Isten! Te tettél boldoggá!

In: Jászayné Holczer Magda: Pósa Lajos gyermekirodalmi munkássága – Pósa Lajosné: Pósa Lajos és nevelt lánya; Különlenyomat a *Magyar Gyermeknevelés* IV. évf. 5. számából; Singer és Wolfner, 1937. Karácsony, Székesfehérvár.

* Ihász Sárka: Pósa Lajosné Andrassy Anna Lídia első házasságából született leánya. Pósa a nevére vette és saját gyermekeként szerette, óvta, nevelte. A vers eredetileg Pósané „Tövises utak” című kötetében jelent meg, 1911-ben – (KMJ).